

дователъ; и до когато тѣ анализувахъ творението ми, азъ анализувахъ умственния складъ, духовния миръ на членовѣтъ на моя ареопагъ.

А какъ анализувахъ тѣ повѣстѣта ми! Нищо неоставихъ незасѣгнато, расчепкахъ я отъ всички страни! Обърнахъ на опаки. Дормидолски съ двѣтъ си бради, Митрофанъ Дакито съ корема, бѣхъ положени на инквизиция подъ критическитѣ топори на тие новаци и непривикнали анализатори на духовни създания. — Характеритѣ на героитѣ, тенденцията на писателя, възпитателното значение на повѣстѣта, правдоподобността на сюжета ѝ, обилието на хумора ѝ, отношението ѝ къмъ дѣйствителността — всичко опрѣдѣлено, казано, схлено! Какво разнообразие на възгледитѣ! Каква шеметна пѣстрота на изводитѣ и заключенията! Какви противорѣчиви становища!

Само въ едно сичкитѣ тие разбори бѣхъ съгласни, солидарни, единодушни!

Само на една точка тѣ се намирахъ въ пълна армония.

Именно: че Митрофанъ и Дормидолски сж много или малко московци — които сж приели българско подданство и облѣкло и се побългарили окончателно.

Или по-просто казано: разказътъ е билъ откраднатъ по срѣдъ пладнѣ отъ Гоголя и побългаренъ отъ неделкатний авторъ.

Да. И сичкитѣ тие осемнайсетъ ръкописа, сѣ кждѣ края, въ единъ хоръ, повтаряхъ, въ разни форми и вариации, сжщото:

— Московци! Московци! Московци!

Бѣхъ си плюли въ устата.